

Decembrie

Bragagiu

Plecară unghiuri de cocoare
În depărtarea plumburie
Și așteptăm, acum, din zare
Stoluri de îngeri ca să vie.

Împrăștiind prin aer puful
Tot înstelat de frumusețe
Ca să vibrăm și noi ca stuful
În atmosfera de tristețe.

Sosind în dar ei ne-or aduce
Un zâmbet lin pe fața rece,
Din șovăirea de răscruce
Oricine drumul nou să-ncerce.

Nehotărârile să curme
Chemarea dalbă, fără pete,
Iar potecuțele de urme
Avânturile să ne-mbete.

De-a nu ne pierde în înfrângeri,
Negârbovindu-ne din spate
Înțelegând: „Veniră îngeri
Cu-ndemnul înspre libertate!..”

Înaripările luară
Frunzișul verde după sine
Lăsând din zborul nostru-n vară
Doar o aramă de suspine.

Dar cum copaci încep să crească
Mugurii noi sub scut de scoarță
Așa și viața omenească
Înmugurește o speranță.

Care ne sună ca o liră
Umplută-n notele de Paște:
„Îngerii dalbi pe cer veniră,
Deci Pruncul iată-n noi se naște!”
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com